

INEPO EUROASIA 2011 - alias "nie, neviem po turecky..."

Keď ma tesne pred odchodom poprosila pani učiteľka Feretová, aby som všetko fotil, tak som ešte netušil, že príde aj táto chvíľa. Píšem reportáž a nie hocijakú, reportáž z INEPO EUROASIA 2011 v Baku /Azerbajdžan/.

V predchádzajúcej vete som napísal, že táto olympiáda environmentálnych projektov bola v azerbajdžanskom Baku, no súčasťou našej (ja, Veronika Lobellová z Banskej Bystrice s projektom o vplyve PM10 častíc na lišajníky a ako dozor a sprievodkyňa Mgr. Blanka Lehotská, PhD. a prof. RNDr. Agáta Fargašová, DrSc. - veľa titulov, že?) cesty na túto súťažnú výstavu bola aj návšteva Istanbulu a jedna noc v tomto úžasnom meste na hranici medzi Európou a Áziou. Na prehliadku sme mali iba jedno poobedie (do Istanbulu sme z Viedne prileteli tesne po 14tej) no za toto mimoriadne nabité popoludnie sme stihli vidieť všetko, čo sme len mohli - Hagia Sofiu alebo ináč Ayasofya - jedna z najvýznamnejších sakrálnych stavieb, byzantský chrám, neskôr mešita a v súčasnosti múzeum, Modrú mešitu - najväčšiu mešitu na svete, šesť minaretovú (minarety = vežičky z ktorých sa ozýva zvolávanie na modlitby), Grand Bazaar, dali sme si pravý turecký kebab a nakúpili nejaké tie suveníry. A nastal neskorý večer a veľmi skoré ráno a nás čakal let do Baku.

K Baku a priebehu súťaže mi napadli iba 3 veci, o ktorých by som rád niečo napísal. 1. azerbajdžanci nevedia šoférovať. Nikdy som neveril, že sa niekde na svete môže jazdiť takto. Už verím. Kruhové objazdy sa nemusia vždy jazdiť proti smeru hodinových ručičiek, zákazy vjazdu sú iba značky a počet jazdných pruhov nemusí zodpovedať vodorovnému dopravnému značeniu (pre nevodičov čiary :D). Občas (v Baku stále) sa smie jazdiť na n jazdných pruhov a n nemusí byť prirodzené číslo. 2. áno, môžete si ma odfotiť. Mal som kroj, t.j. medzi tými Iráncami, Turkami, Turkméncami a mnohými inými (asi viete aká zostava tam bola :D) som vyzeral prinajmenšom exoticky. Ako dôvod na ohromné množstvo fotiek to stačí. 3. nie, neviem po turecky. Síce to bola medzinárodná súťaž, aj tak sa väčšina pokynov pri presunoch dávala v turečtine. Ale na obhajobu organizátorov musím povedať, že keď sme sa ozvali aspoň 2-3x tak nám to aj preložili.

>A čo na záver? Snáď len to, že som naozaj rád, že som mohol vďaka projektu cestovať do takej exotickej destinácie akou je Baku, že som mohol spoznať veľa nových priateľov ako aj novú kultúru a krajinu. A moje poďakovanie patrí hlavne Jurovi Gočovi - spoluautorovi projektu /k do Baku mohol ísť iba jeden autor/, hoci si to zaslúžil minimálne rovnako ako ja, ako aj RNDr. Miriam Feretovej - myslím si, že toto moje poďakovanie je jasné :D.